

Milí čtenáři,

chtěla jsem tentokrát psát o lžích. Takových, které nás provázejí celý život, a ve kterých říkáme například: „Už jdu,“ ale přitom si teprve obouváme boty, a zdá se nám to být lež docela nevinná....

Jenže od zdánlivě nevinné lži je blízko k tomu myslet si, že je správné říkat i větší lži. Takové, co se dají těžko ověřit, ale přitom dokážou ublížit. Jak člověku, tak dobré věci. Jenže ti, které bych ráda „poučila“, tento časopis nečtou, protože se neslučuje s jejich filozofií lhát ve svůj prospěch a dělat jen věci, z kterých máme moře peněz a je jedno, zda legálně či nelegálně. Krást v obchodě se nemá, to ví i malé dítě a většinou to respektuje manažer i politik. Ale krást státu či majiteli firmy, v které jsem zaměstnán, to se stále ještě u nás považuje za standard. Jsou lidé, kteří jsou vážení, ctění, nestydí se vystupovat dokonce za neziskový sektor, a přitom lžou a kradou. Zním jich pár. Naštěstí nečtou náš časopis, myslím, že by ho ani nepochopili. Právě proto jsme také vyhlásili cenu Český patriot. Věřím, že přispěje k tomu, aby lidé čestní a spravedliví byli více vidět a byli uznáváni veřejností víc, než ti první. Pevně v to doufám. Přeji vám krásný konec jednoho a začátek nového roku, v kterém se budeme potkávat častěji, a to mne velmi těší.

Jindra Svitáková